

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
ว่าด้วยการให้ข้าราชการออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทุดแทน

พ.ศ. ๒๕๔๐

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๗ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๕๗ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับมาตรา ๑๘(๑) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. ๒๕๔๗ สภามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครจึงมีมติให้ออกข้อบังคับไว้ดังนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ว่าด้วยการให้ข้าราชการออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทุดแทน พ.ศ. ๒๕๔๐”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการให้ข้าราชการออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทุดแทนที่ ก.พ.อ. กำหนด

ข้อ ๓ ในข้อบังคับนี้

“มหาวิทยาลัย” หมายความว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

“สภามหาวิทยาลัย” หมายความว่า สภามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

“อธิการบดี” หมายความว่า อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

“ข้าราชการ” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาในสังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร

ข้อ ๔ ให้ผู้มีอำนาจตามมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ มีอำนาจสั่งให้ข้าราชการออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการได้ แต่ในการสั่งให้ออกจากการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทุดแทน นอกจากให้ทำได้ในกรณีที่ระบุไว้ในมาตราอื่นแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ หรือในกฎหมายว่าด้วยวินัยหรือกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญแล้ว ให้ทำได้ในกรณีต่อไปนี้ด้วย ดัง

(๑) เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงและหลักฐานทางการแพทย์ที่ชัดเจนเป็นที่ประจักษ์ว่าข้าราชการผู้ใดเจ็บป่วยจนไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้โดยสมำเสมอ หรือวิกฤตจิตหรือจิตฟื้นເ悱อนไม่สมประกอบหรือเป็นโรคที่กำหนดในกฎ ก.พ.อ. ว่าด้วยโรคที่มีลักษณะต้องห้ามเป็นข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๙ ให้อธิการบดีโดยอนุมัติของสภามหาวิทยาลัยสั่งให้ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทุดแทนตามมาตรา ๕๗ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗

